

MI EKAMO SVOJ DAN, piše Ivo Joli

Mijo Potkrajac

Ko je taj Ivo Joli ? Svidja mi se što je napisao. javi se Ivo Joli u ako si još živ.

Mijo.

Ivo Joli

Taj gosp. Mile Boban, događaj kojeg si opisao u ovom objašnjenju je od iste važnosti kao i zapisi o razaranju (razdruživanju) NARODA IZ BIVŠE JUGOSLAVIJE-! Nadam se da će jednog divnog dana kada se oslobodi hrvatski NAROD duhovnog terora bivših jugo agenata t.j državnih službenika koji su preuzeli vlast u NEZAVISNOJ (NEOVISNOJ) HRVATSKOJ BITI SAKUPLJENI SVI DOKUMENTI o borbi Hrvata po cijelom svijetu koji su mislji i djelom umjetnici i s duhovnom snagom i hrabrošću u rušili sovjetsku komunističku etničku tvorevinu koja je decimirala hrvatski narod sve od 1918 pa do 1995 god. Estitam mom suborcu i neumornom OTPORAŠU gosp. Mili Bobanu na ustrajnoj USTAŠKOJ UPORNOSTI u teškoj neravnopravnoj borbi u ostvarenju sana mnogih generacija

HRVATA BEZ OBZIRA NA POZITIVNE IDEJE U OSTVARENJU I OBNOVI VJEŠTE HRVATSKE DRŽAVE!

Sviđa mi se · Odgovor · 25 tj.

Ivo Joli

Mi sljedbenici i učesnici u "mogućoj" ulozi u borbi protiv etničko-komunističkih laži i izmišljotina velikosrpske barbarske Jugoslavije moramo NAPOMENUTI da nismo imali otvoren i slobodan prostor po cijelom svijetu nego smo bili pod prijetnim kaznenim nadzorom t.zv.slobodnog svijeta da argumentirano oborimo ili demantiramo propagandu jedne ideološke političke stranačke svijetske laži bazirane i financirane iz svjetskih centara i komunističke oligarhije,koja je svoju LAŽNU PROPAGANDU PROTIV HRVATSKOG NARODA-DRŽAVE I KATOLIČKE CRKVE KAO DUHOVNOG VJERSKOG UZORA I ODGOJITELJA HRVATSKOG NARODA OD STOLJE A 7-og smatrala i pretvorila terorističkom prijetnjom svjetskom MIRU I OTPORA HRVATSKIH BORACA ZA SLOBODU HRVATSKE U TERORIZAM IAKO TOG STVARNOG TERORA NIJE BILO. Hrvatima je bilo zabranjeno da dokažu da su ista ljudska bića kao i drugi narodi svijeta, samo zato što nismo odobravali genocid nad svojim narodom koji je provela komunistička zločinačka PARTIJA NAD HRVATINA OD 1918-1941 DO 1995 god.

Hrvatski NAROD nije nikada OSUDIO A NIJE MU SE NI DOZVOLILO DA TO IZJAVI DA OSUĐUJE RASISTIČKE TEORIJE PROTIV ŽIDOVA I DRUGIH RASA I NARODA U DRUGOM SVJETSKOM RATU,KOJE JE NJEMAČKI NACISTIČKI RAJH NAMETNUO NAMA I DRUGIM MALIM NARODIMA,ali zato i danas 2019 g, jugoslavensko - etničke horde financirane iz raznih izvora i danas ponavljaju svoje barbarske teorije osude nevinih generacija Hrvata u domovini HRVATSKOJ i milijunskom protjeranom iseljeništvu po svijetu !

[MilanU](#) · prije 3 godine

Mi ekamo svoj DAN da vidimo CROATIA RANCH!!!

<http://otporas.com/mi-cekam...>

<https://otporas.com/mi-cekamo-svoj-dan-umire-li-stara-hercegovina-nova-hrvatska-br-6-1975-st-12-13/>

IZ OTPORAŠEVE TORBE
MI EKAMO SVOJ DAN – UMIRE LI STARA HERCEGOVINA?
NOVA HRVATSKA, br. 6 1975. st. 12/13
22/10/2017 Objavio Otporaš

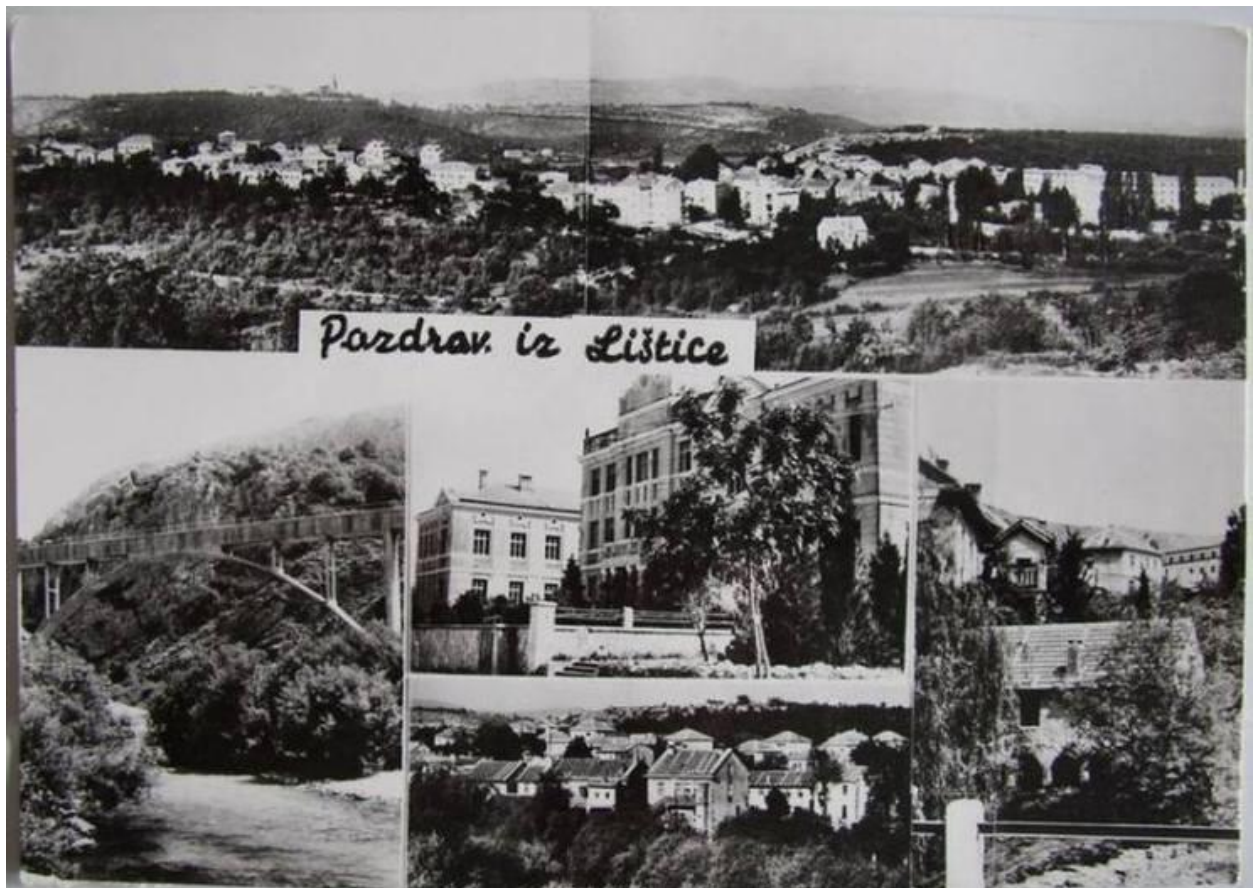
Široki – zabranjeno ime

Podsjetnik:

(Nove jugoslavenske vlasti im su došli na vlas u svibnju 1945. godine, promijenili su ime Široki Brijeg u Lištica. Lištica je ime rijeke koja protječe kroz grad Široki Brijeg. Svi oni koji su, namjerno ili navikom u razgovoru koristili ime Široki Brijeg, bili su hapšeni, ispitivani i kažnjavani. Da bi se na neki način novim vlastima dalo do znanja da Hrvati Hercegovine nisu zadovoljni promjenom imena Široki Brijeg u novo ime Lištica, iz prkosa vlastima, Ozni/Udbi pjevala se je pjesma: “Oj Široki prediše ti ime, pa se nemam ponositi ime!”. Otporaš.)

Široki – zabranjeno ime

Nad rijeku Lišticu nadvilo se golemo brdo, na blagom vrhu kojega dominira crkva s dva znamenita zvonika; uokolo nekoliko kamenih zgrada, koje, gledajući iz daljine, djeluju kao srednjovjekovne palače: veličanstveno. To je Široki Brijeg. Utaman (*uzalud, mo.*) ete ga tražiti u službenim dokumentima ili zemljopisnim kartama: danas se zove Lištica

Daleko bi me odvelo pisanje o Širokom Brijegu – o nasilnom brisanju njegovih imena, o spaljivanju klerika i fratara od partizana 1945. godine, uopće o poratnom nasilju, progonu, ubijanju i tragediji Hrvata u Hercegovini. *(Poznati su Hercegovci koji križari u borbi za Hrvatsku Državu, poimenice Vinko Škrobo. Poznata je i pjesma koju su Oznaši/Udbaši izmislili protiv gore spomenute pjesme o Širokom Brijegu: "Vinko Škrobo tko te hrani, ubit će te partizani". Poznata je i ona Moše Pijade službena izjava Politbiroa i KPJ da se zapadnoj Hercegovini, gnjezdu ustaštva ne smije dati nikakva pomoć iz državnog proračuna/budžeta. Mo. Otporaš.)*

Široki Brijeg spada po broju stanovnika u najveći, a po imovinskom stanju najsiromašniji općina u Hercegovini. Industrije gotovo nema. Tu se ništa nije gradilo ni investiralo. Mnogo se obnavljalo, a još više tražilo: za puteve, škole, elektrifikaciju. To se uglavnom ne spominje, a ako se o tome piše, veličaju zasluge režima (još se reče i da je njihovo djelo asfaltiranje cesta od Metuljca do Metulja, ili od Humca preko Vašarevića, Orovlja do Vrgorca.) Nedavno je, doduše, podignuta metalnatvornica, u kojoj će se, vele, zaposliti oko 200 radnika. Što je time riješeno? Ništa. Trenutno radi u inozemstvu oko 4.200 Širokobriježana, a više od 3.000 njih traži zaposlenje.

U drugim općinama stanje nije bolje: iz grudske, Metuljke i posuške općine radi oko 9.000 ljudi u zapadnoeuropskim zemljama. Toliko, ako ne i više, ima nezaposlenih. Što više, na području tih komuna gotovo i nema mogućnosti za zaposlenje. Dvije otkupne stanice duhana (u Grudama i na Metuljku) i još nedovršena tvornica između Gruda i Sovića – pružat će posao za 300-400 radnika, pretežno ženskih. Tvornica plastike na Posušju (zaposleno oko 150 radnika) nakon zatvaranja i zatim protjerivanja inženjera Pere Majića nema izgleda da se održi, pogotovo od kad je (po direktivi Petra Oručića, bivšeg udbaša, sada glavnika CK BiH) za direktora postavljen kapetan Mirko Djerek. Mjesečni dohodci iznose 80-90 tisuća dinara (ili 110 njemačkih maraka).

Protunarodno gospodarstvo – opustjela sela

Pod normalnim okolnostima – isti u Ljubušaci – mi bismo mogli pristojno živjeti od voćarstva, povrća i duhana. Država, međutim, nepokazuje nimalo interesa ni za seljaka ni za unapređenje poljoprivrede.

naprotiv: porezi i nameti stalno rastu, a vo e i povr e nitko neotkupljuje: Na drugoj strani troškovi života porasli su u zadnje 3 godine za 85 posto, dok cijene agrarnim proizvodima neprestano stagniraju ili padaju; seljacima se ne isplati zemlju obrađivati. Zato listom odlaze na rad u tudjinu. Neka sela potpuno su opustjela; nigdje mlada ovjeka: samo nejak djeca i stara eljad. Iz Ljubuške op ine radi u inozemstvu 4.400 radnika, a toliko ih otprilike eka na posao. Dvije novosagrađene tvornice (“Famosova” i “Sokolova”), uz postoje u “plantaru” i otkupni stanicu duhana, pružit e kakvo-takvo zaposlenje za 700-800 radnika. Drugim rije ima: iskrnsne li ja a nestašica posla u Njema koj, ostat e 90 posto bez posla. na ilici, ili kako ovdje vele: na ledini. Dodje li zaista do naglog povratkla tolikog svijeta, nastat e strašna situacija u itavoj Hercegovini. I socijalna i politi ka.

O ljudima zbilja nitko ne vodi ra una. Svatko se snalazi kako znade u imije. Mnogi su preselili ili sele u gradove (Zagreb, Split, Dubrovnik, Mostar i dr.), gdje postaje bolji uvjeti za rad i školovanje djece. Mladi zaziru od tudjine. Rijetki sanjaju o odlasku u Ameriku ili Australiju. Hrvatska napokon postaje najprivla nije to ka. Imaju li povratnici olakšica? naprotiv, niz goru ih problema sili “gajstarbajtere” da ostanu u tudjini: pitanje zaposlenja, stanovi, lokacije i visoke carinske pristojbe.

“Ej, što ne puca?!”

“Situacija bi bila”, veli mi Radiš anin, “mnogo bolja da imamo carinske povlastice, ili da nam je prokleta država omogu ila ulaganje deviza u obrt, u radnje. Ovako, itave smo uštedjevine sasuli u ku etine. A što eš od prazne ku e?

Sreo sam dosta povratnika. Neki su se prili ito snašli. Glavnina nije. Jedan kaže: “Uzmi, eto, to posrano “Oslobo enje”. Piše: “U Ljubuškom otvorena radna mjesta ekaju na povratnike”. A nas stotine nezaposlenih! ekam osam mjeseci – ništa. Kada dodješ na biro rada, službenici posprdno pitaju: “Što Švabe žele?” (Tako zovu povratnike iz Njema ke.) Pitaš funkcionare, oni uživaju remenima, i jedvo ekaju da te se riješe. Mi smo zadnja rupa na svirali. Ej, što ne puca?!”

Brojni su se nakon povratka bili osamostalili. najviše kao autoprevoznici. Ali nisu dugo izdržali. Treba istaknuti dvije drasti ne mjere: ograni enje tonaže (na 5 tona), i trostruko povišenje poreza. Tako je država došla do 300-350 teretnih kola, koje su joj vlasnici morali prodati po neznatnoj cijeni. Obrtnici su, pored poreza, izloženi pritisku samovolji inspektora, udbaša i mo njih partijaca, koji ucjenama i prijetnjama, poput mafije, stavljaju privatnike pred alternativu: ili dijeliti s njima zaradu ili klju u bravu. Posebno je poglavlje korupcija. Ništa bez mita: ni upisa djeteta na zanat, ni stipendije, ni zaposlenja, ni voza ke dozvole, pa ni lije enja u bolnici. Posrednici su obi no bivši funcionari, oficiri, udbaši. Oni imaju svuda veze.

Milicajci prodaju pištolje

Rade Vukojevi i Ivan Lasi -Goranki (Mostarska Udba) izvla e od “gastarbajtera” novac na vrlo odvratan na in: Ljude pozovu u Udbu i jednostavno im uzmu pasoše: “dok se vaš slu aj ne rasvjetli”. Postupak – to naglase da doti noga još više uplaše – može trajati mjesecima. Sada, nakon pripreme, žrtvi prilaže posredinci (Pero Lov evi , Krešo Šimi , Praljak, Grani) i nude usluge, naime “ upanje pasoša”. Cijena: 2000 njem. maraka. Milicajci su tijekom 1970., 1971. i 1972. (Grude, Ruži i, Tihaljina, Drinovci) zaplijenili više od 200 raznih pištolja, koje su, no u, prurušeni u civilna odjela, prodavali seljacima u Posušju i Ljubuškom po 300-400 maraka po komadu. Udbaški glavešina ima (Mostar) isposlovao je 1969. Zvonku Ili i u iz Gruda pismenu garanciji za slobodan povratak ku i: ima je za uzvrat dobio 1000 maraka u gotovu, magnetofon, sat i još neke “sitnice”. (Ili i je 1964. g. pobjegao u Njema ku zbog osude na 4 godine zatvora za pronevjeru. Dugo bi smo mogli nizati najrazli itije primjere ucijena i plja ke. Trebali bi, uz spomenute, imenovati Krešu Buntia, Dedi a, Mirzu, Grahovca, Matišu Mikuli a, Ze i a i neke druge okrutne i beskrupulozne tipove.

Stojim tako u centru itluka i promatram povorke “gastarbajtera”. Tmurni. Odlaze natrag. Djevoj i a šap e ocu: “Nemoj nas, tata, ostaviti ko Frane svoje!” Ispred autobusa prolazi bivši šef milicije, negda strah i trepet ovoga kraja. Postidjen. Netko mu naglas doviknu: Gagro ho eš li duhana, dodji!” Ganga prkosno sori:

*Mene moja nau ila mati,
pjevaj sine živili hrvati!..*

Gagro nešto smrmlja u sebi pa odjuri bez rije i, gonjem oštrim pogledima prezira i sažaljenje. tako ovdje aste izdajice.

Eksplozivno stanje

Hercegovina se mijenja, obnavlja, modernizira. To su rezultati rada u Njema koj. Mijenjaju se, doduše, i odnosi medju ljudima i nastaju nova shva anja. Umire stara Hercegovina, ustupa pomalo mjesto novoj, bez gange i gusala, u kojoj sve važniji postaje povac. “Odkad se podje u Njema ku, nesta pjesme, muškadija postade sebi na i zlobna, a ženskadija – grom u njih puko: stide se starih obi aja i selja kog porijekla”, govori stariji Hercegovac.

Prolaze i kroz sela sreo sam dosta u itelja, pravnika, nastavnika, agronoma i kvalificiranih radnika. Bezposleni. A koliko tek ima mladih koji nemaju mogu nosti nastaviti školovanje. S njima raste nemir. I opasnost. “Idite iz ovog krša kud bilo” kažem grupi Širokobriježana.

“Jok. Mi ekamo svoj Dan...”

“Kakav dan?” upitah.

Jedan mi izmedju njih otresito odbrusi:

“Nosi te djavo – bolje ti je!”

“Ma naš sam, momci, zaboga!”

“Naš! Hrvat, što li?”

Potvrđih: “Da”.

“Iko, daj mu politra crnoga!”

Razgovor prekida ganga:

Oj Široki, prediše ti ime,

pa se nemam ponositi ime.

“Pitaš: kakav dan, a?” po e drugi, nastavnik. “Dan kad ne bude kažnjavanja zatvorom zbog pjevanja pjesme Jela i u, zbog nošenja hrvatskog grba; dan kad nas ne e suditi tri- etiri godine robije (kao Marinka Hercega iz Klobuka) ako položimo kitu cvije a na a in grob.”

Za moj stol sjede pet mladi a i jedna cura. “I ne samo to”, nastavi plavi momak. “Vidite ovo: prema popisu iz 1971. u Hercegovini ime nešto oko 17 posto Srba. Ili? (Ostali šute.) Usprkos tome oni drže sva unosnija mjesta i sve klju ne položaje. Ve ina misli da tako mora biti, da oni imaju prirodno pravo na vlast i privilegije, zar ne? Zato i nemaju razumijevanja za nas. kažu da je u prošloj godini u Mostaru zaposleno 35 pravnik a i nastavnika, od – dva Hrvata.”

Gostioni ar obrisa stol, zbore i: “Ljudi, tiše?” Nitko se na njegove rije i ne obazire. Razgovor te e dalje: “Varaju se ako misle (a misle) da smo poslušna raja s kojom se mogu igrati. naše strpljenje ima granica. Mi znamo bolje umirati nego živjeti.” “Istina je, ubaci netko, no prekide ga glas iza drugog stola: “Ne presjecaj ovjeka kad tako lijepo propovjeda.” Onda nazdravljaju i završi: “Gastarbajteri! Ima ih koliko ho eš što tamo nisu ništa nau ili. Dobro veli narodna: Kenjci u Rim, kenjci iz Rima – samo godinu stariji...”

Udba mijenja samo metodu

Sloboda, pravda – te su rije i davno protjerane iz Hercegovine. Ovdje se teror nastavlja. Nisam vjerovao dok nisam vidio kako je golem strah, kako su izraziti i surovi prizori nasilja. Svuda. “Ako je bilo nedosljednosti u provodjenju nacionalne politike, to je bilo u prvom redu prema Hrvatima u Zapadnoj Hercegovini. To moram otvoreno priznati i kao Srbin i kao komunista” (Cvijetan Matijević .)

Što se zapravo izmjenilo s odlaskom Rankovi a? Udba – koja je “pripadala samo jednoj (srpskoj) naciji” (Niko Jurin i , lan CK BiH – dobiva nekoliko Hrvata: Antu Miljasa ([jedan od onih koji je 29 i 30 travnja 1969. godine ispitivao Iliju Stani a o ubojstvu maksa Luburi a. To ispitivanje Ilije Stani a je snimljeno na vrpcu i može se na i na internetu. Mo. Otporaš.](#)) postavlja za šefa republi ke, a jerku Bradicu za šefa mostarske Udbe. Stari djelomi no odlaze u mirovinu. U “službu bezbjednosti” stupaju mladi kadrovi gluho i slijepo odani partiji. Mijenja li se time odnos prema Hrvatima? Daleko od toga. Udba mijenja jedino metodu i stil djelovanja, postaje nešto “tiša”, izbjegavaju i agresivan nastup na javnim mjestima.

Ovdje je, uostalom, i 1971. protekla tiho. bez hajke, iako su preko no i padali predsjednici op ina (Pero Ani , marin i), bacani na ulicu nastavnici, pravnici, odvjetnici, dok su deseci lišeni slobode i strpani u tamnice. Koliko ljudi ami po zatvorima? Broj osuđenih u posljednje etiri godine stoji približno ovako:

Ljubuški	75
Široko Brijeg	70
itluk	40
Grude	55
Posušje	60

(Režimske novine registriraju samo teže slu ajeve, lakiše prešu uju. Za ostale op ine nema podataka.) Tu Udba još uvijek vodi istrage, ucijenjuje i kupuje svjedoke i određuje visinu kazne. A sudovi? Oni joj služe za pravno pokri e zlo ina. Treba li primjera?

Nagrade lažnim svjedocima

Prigodom sudjenja prof. Ivanu Alilovi u u Mostaru 1971. SUP je platio Vištici za lažno svjedo enje 3 milijuna dinara. Konzul Oluji (Freiburg – Njema ka) tražio je ak medju gastarbajterima “svjedoke” koji bi nastupili na sudjenju protiv Miljenka Pehara u Mostaru 1973. Nagrada: “svjedok” je mogao uvesti jedna osobna i jedna teretna kola bez carine. Nitko nije pristao. Pa ipak, Pehara osudiše na 13 godina strogog zatvora na temelju Oluji eve informacije mostarskoj Udbi.

Poznat je slučaj Miljenka Hrka. Osuđen triput na smrt. Vrhovni sud Srbije (bez obrazloženja) pretvara mu smrtnu kaznu na 14 godina robije. Što je po srijedi? rade Vukojevi (Hrka je istražitelj) obećava mu kućarstvo na moru ako uzme na sebe (jer se ništa nije moglo dokazati) da je podmetnuo bombe u beogradskom kinu "25 oktobar". "Ja sam pristao", branio se Hrka na sudu, "da odglumim onako kako su me u Mostaru nagovarali". Uzalud je uvjeravao sud da je nevin, da je mnoge (među njima i brata Božu) ni krive ni dužne "upleo u atentat", uzalud je tvrdio da ne pozna Kovačevića i da s Antom Penavićem nema veze: "meni su rekli tako u Mostaru, pitajte..."

medjutim, po čemu se otvoreno govoriti o Hrvatskoj nevinosti. Škandal izbija na javu. O tome je i beogradski NIN pisao. Što sad? Udba (da bi privremeno zataškala stvar) traži u Njemačkoj svjedoka. Nikola Potonjak (konzul iz Stuttgarta) pronašao je Mirka Mlinarevića (on je u to vrijeme trebao odgovarati pred sudom zbog silovanja Ane Mikulić) koji za dvosobni stan u Zemunu – lažno svjedoči protiv Hrka.

Nasilja ne slamaju vjeru u Hrvata

Evo još ovo: u srpnju 1972. kada je upalo 19 gerilaca u Hrvatsku, savezna Udba iz Beograda odvela je u zatvor i Ivana Miličevića iz Radišića kod Ljubuškog (koji je upravo došao u posjet kućarstvu iz Australije), i od njega su tražili da nastupi kao svjedok protiv nekih građana. Odbio je. Ubili su ga u mostarskoj dolovini. (*Tko o tome želi nešto više saznati, kliknite na – nepoznata strana bugojanske akcije, – mo. Otporaš.*) Njegovoj obitelji su rekli: "Prilikom sprovođenja iz Mostara za sarajevsko Ivan je iskočio iz voza u Neretvu." Tijelo nigda nije pronađeno.

Nigdje valjda sudovi nisu toliko okrutni kao u Hercegovini. Nigdje ni osveta strašnije ne divlja, i nigdje Udba ne gazi surovije ljudsko dostojanstvo nego u ovim krajevima. teror je bio i ostao jedino riješenje, jedini put uklanjanja nacionalne diskriminacije i socijalne nepravde, jedini oblik razgovora i dodira sa ljudima.

Ali time je postignut suprotan u inak: režim krvavom silom nije skršio ovaj narod niti je uništio duh otpora. A i ne e, i ne može. Odviše je tvrda vjera u Hrvatsku u svijesti tog naroda.

I.Š.

(Prepisao Mile Boban za Kamenjar.com, Otporaš iz Nove Hrvatske br. 6. 1975., st. 12/13. 22 listopada 2017. Pisac ovog opis se je potpisao inicijalima sa I.Š. Bez obzira tko je autor ovog opisa, lijepo je i slikovito opisao život hercegova kih Hrvata, njihovu vrlinu, upornost, odanost prema svome hrvatskome narodu; kao i prkos neprijatelju. Mile Boban, otporaš.)